

Sygn. akt I CSK 5509/22

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa B. K.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej
Uniwersyteckiego Szpitala Klinicznego nr [...] im. [...] Uniwersytetu Medycznego w
Ł.
o zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym 1 lutego 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 16 lutego 2022 r., sygn. akt I ACa 944/21,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża skarżącego B. K. kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3) zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Łodzi na rzecz adwokata A. R. kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu B. K. w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 16 lutego 2022 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację powoda B. K. od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 11 maja 2021 r. w sprawie przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej

Uniwersyteckiemu Szpitalowi Klinicznemu nr [...] im. [...] Uniwersytetu Medycznego w Ł.

Powód wniósł skargę kasacyjną, w której żądał uchylenia zaskarżonego wyroku oraz przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi do ponownego rozpoznania.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał oczywistą zasadność skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy na tym etapie postępowania kasacyjnego bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony – co należy podkreślić – wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie obejmuje zaś

merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano jej oczywistą zasadność.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. Chodzi w tym przypadku o kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, 14 lipca 2005 r., sygn. akt III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75; 26 kwietnia 2006 r., sygn. akt II CZ 28/06, niepublikowane; 29 kwietnia 2015 r., sygn. akt II CSK 589/14, niepublikowane). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 października 2015 r., sygn. akt IV CSK 189/15, niepublikowane i przywołane tam orzecznictwo).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie uzasadnia jego uwzględnienia. Stanowi ono bowiem polemikę z ustaleniami i oceną dokonaną przez Sady *meriti* w rozpoznawanej sprawie, nie sprostало natomiast wymaganiom stawianym wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego. Nie każde, jak wskazano powyżej, naruszenie przepisów stanowi kwalifikowane naruszenie, uzasadniające uznanie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Profesjonalny wywód w tym zakresie powinien nie tylko wskazywać na ów kwalifikowany charakter naruszenia oraz sposób naruszenia (nie będąc jedynie polemiką z ustaleniami i oceną Sądu drugiej instancji, a tym bardziej Sądu *a quo*), ale ponadto wskazywać naruszenie interesu publicznego. Uzasadnienie wniosku pozostaje tymczasem w zakresie argumentacji odnoszącej się do oczywistej zasadności skargi wręcz lakoniczne.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przesądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 398²¹ k.p.c., zaś o kosztach pomocy prawnej udzielonej skarżącemu B. K. z urzędu na podstawie na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o advokaturze (tekst jednolity: Dz. U. 2020, poz. 1651) w zw. z § 4 ust. 1 i 3, § 8 pkt 6, § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 r., poz. 18).